

opusdei.org

Document «Camí cap al centenari»

Del 2028 al 2030, l'Opus Dei celebrarà el centenari de la seva fundació. Per preparar aquest aniversari, oferim un document titulat “Camí cap al centenari”. S'hi proposen algunes idees perquè fidels i amics reflexionin, a partir d'aquests cent anys, sobre com el carisma continuarà donant vida a l'Església i a la societat.

09/01/2024

El 15 de novembre el Pare ha convocat els fidels de l'Opus Dei i amics a participar en els preparatius de les assemblees regionals amb el tema: *Camí cap al centenari de l'Obra. Aprofundir en el carisma i renovar el nostre desig de servir Déu, l'Església i la societat*^[1].

► [Document en PDF A4](#)

► [Document amb format ePub](#)

La importància de la data que s'aproxima ens convida a preguntar-nos com respondre als reptes del temps present des de l'esperit de l'Opus Dei: volem celebrar el centenari de l'Obra a cada lloc mirant cap al futur.

“La celebració del centenari”, ens ha escrit el Pare, **“serà del 2 d’octubre del 2028 al 14 de febrer del 2030, quan farà cent anys de l’inici de la tasca de l’Obra amb dones. Serà, per tant, una celebració amb dues dates, com a expressió d’unitat (...). Desitjo que tots participem en la preparació”** (*Missatge del Pare*, 10-VI-2021). Per als qui formem part d’aquesta família de l’Obra, serà una ocasió d’aprofundir, amb la llum de la fe i la gràcia del Senyor, en la grandesa de l’amor de Déu, que ens ha cridat personalment i en la bellesa de la missió de servei de l’Obra a l’Església i a la societat.

Aquest document ofereix algunes idees que poden inspirar les reflexions sobre el centenari, porta oberta al segon segle d’història de l’Opus Dei. Pretén estimular-nos a tots a participar mitjançant la presentació de suggeriments i

experiències que després seran estudiades a les setmanes de treball regionals. Les conclusions de les setmanes de treball seran un material de referència important per al Congrés general ordinari del 2025, a més d'una guia per a la preparació del centenari.

Per tant, més que esdeveniments celebratius, en la preparació del centenari es pretén generar un moviment d'aprofundiment que ens ajudi a comprendre, encarnar i comunicar cada cop millor el nostre esperit, al servei de l'Església i de tots els homes i les dones.

El centenari ens ofereix, abans que res, una nova ocasió per redescobrir allò essencial de la nostra existència: l'amor de Déu per cadascú, que ens crida en el seu Fill, amb el do de l'Esperit Sant, a ser els seus fills. El Pare ens ho recordava, una vegada més, fa uns anys: **La d'un cristià és**

una fidelitat agraïda, perquè no som fidels a una idea sinó a una Persona: Jesucrist, Senyor nostre, que —podem dir cada un— «em va estimar i es va lliurar per mi» (*Ga* 2, 20). Saber-nos estimats personalment per Déu ens empeny, amb la seva gràcia, a un amor fidel i perseverant. Un amor ple d'esperança en allò que Déu farà a l'Església i al món, a través de la vida de cadascuna i cadascun, fins i tot enmig de la nostra fragilitat (*Missatge del Pare*, 10-X-2017). Per això, la preparació d'aquesta data ens encoratja a ser de veritat, cada dia més, ànimes contemplatives al mig del món.

Desafiaments del nostre temps

Aquest aniversari, ens ha dit també el Pare, “**serà un moment propici per considerar els reptes que es presenten a l'Església i a la societat i plantejar-nos com podríem**

contribuir-hi millor” (*Missatge del Pare, 10-VI-2021*). Sant Josep maria convidava a “estimar el món apassionadament”. Es referia al món real en què vivim, amb les seves possibilitats i contradiccions. El món és una realitat viva, que evoluciona i canvia. “Cada generació de cristians ha de redimir, ha de santificar el seu propi temps” (*És Crist que passa*, n. 132). Estimar el món pressuposa conèixer-lo i comprendre’l. En aquesta línia, el centenari ens anima a mirar els contextos de les nostres societats i el nostre temps per il·luminar-los amb la llum de l’Evangeli.

El carisma de l’Opus Dei es desplega en entorns que en molts aspectes no són els de fa cent anys. “El canvi de les circumstàncies històriques –amb les modificacions que introdueix en la configuració de la societat– pot fer que allò que va ser just i bo en un moment donat, deixi de ser-ho. Per

això cal que sigui incessant en vosaltres aquesta crítica constructiva, que fa impossible l'acció paralitzant i desastrosa de la inèrcia" (Sant Josepmaria, *Carta núm. 29*, n. 18). Alhora que els reptes de cada època van canviant, es renoven les generacions dels qui encarnen l'esperit de l'Opus Dei, de manera que poden donar respostes actuals i vivificadores amb la força dels primers de l'Obra.

Per això convé reflexionar sobre la situació actual del treball, de la família, de les relacions, de la cultura, de la justícia i de la pau, que és allò que estem cridats a santificar; i també sobre temes que en els darrers anys han cobrat especial relleu i marquen les nostres societats, o que previsiblement seran rellevants en les dècades pròximes. Es tracta de comprendre millor, amb la mirada d'un fill de Déu, com és i què necessita aquest món que

estimem amb passió i que volem servir: això és, descobrir tantes realitats bones que ens envolten i, alhora, tants aspectes que no s'adeqüen a la dignitat de les persones. En paraules de sant Josepmaria, es tracta de preguntar-se com mantenir-se receptius a tot allò bo, amb “una actitud positiva i oberta, davant la transformació actual de les estructures socials i de les formes de vida” (*Solc*, n. 428); o el que és el mateix, com actualitzar i augmentar els desitjos de portar el missatge de Crist a tots els ambients, a tantes persones que ho necessiten.

Considerem així mateix els reptes actuals de l'Església, que són els nostres: la secularització i la manera d'anunciar l'amor de Déu avui; el paper dels laics i de les famílies a l'evangelització; la dinàmica tradició-renovació; la unitat i el diàleg; les implicacions de la comunió eclesial; etc. El carisma que Déu va confiar a

sant Josepmaria està orientat a “servir l’Església com l’Església vol ser servida” (paraules de sant Josepmaria a la inauguració del *Centro Elis*, 21-XI-1965). Conèixer bé els reptes de l’Església a cada país i de l’Església universal ens portarà a reforçar la nostra disponibilitat per a aquesta missió.

Redescobrir el do de l’Esperit

En el seu missatge del 10 de juny del 2021, el Pare proposa que aquest sigui un temps de reflexió sobre “**la nostra identitat, la nostra història i la nostra missió**”, amb visió de futur i desitjos de renovació personal.

El començament de la preparació del centenari ha coincidit amb la publicació del *Motu Proprio “Ad charisma tuendum”*, amb què el Sant Pare ens encoratja a fixar l’atenció en el do que Déu va lliurar a sant Josepmaria, per viure’l amb plenitud. El Papa Francesc ens exhorta a

cuidar el carisma de l'Opus Dei “per promoure l'acció evangelitzadora que compleixen els seus membres” i, així, “difondre la crida a la santedat al món a través de la santificació del treball i de les ocupacions familiars i socials”. El missatge que Déu va voler transmetre a sant Josepmaria té una força d'atracció extraordinària i unes possibilitats d'aplicació que estimulen la creativitat.

En pensar en textos que podrien ajudar per a aquesta reflexió preparatòria de les setmanes de treball, podríem fer memòria de molts escrits de sant Josepmaria que despleguen aspectes del carisma de l'Opus Dei. Entre moltes possibilitats, se suggereixen ara tres de les cartes:

La primera és la *Carta núm. 29* ^[2], escrita per subratllar aspectes de la missió dels fidels de l'Obra i amics, a la santificació del món i de la vida matrimonial i familiar. El contingut

constitueix una crida a tots els cristians a participar amb Jesucrist en la redempció, a no romandre indiferents, a actuar com el ferment a la massa, a ser “un llevat que divinitzi els homes i, en fer-los divins, els faci al mateix temps veritablement humans” (n. 7a).

La segona és la Carta núm. 6 ^[3], que tracta de diversos aspectes de l'esperit de l'Opus Dei. Sant Josepmaria aborda diferents temes enfilats pel fil conductor d'allò que és específic de l'esperit que predica, del seu arrelament a l'Evangelí i de la seva semblança amb la vida dels primers cristians.

La tercera és la Carta núm. 4 ^[4], que versa sobre la caritat en la transmissió de la fe. Sant Josepmaria exposa com ha de ser el diàleg evangelitzador amb els homes i les dones que es volen apropar a la fe de l'Església, conjugant-hi l'esperit de

comprensió i de respecte a la llibertat de les consciències amb la fidelitat al dipòsit de la fe.

Després de la mirada atenta al context en què vivim i les reflexions compartides amb les persones del nostre entorn, segurament estarem en millors condicions de cercar les maneres adequades de comunicar, amb les paraules i amb la vida, el missatge cristià i l'esperit de l'Opus Dei que, precisament per la seva naturalesa secular, constitueix un pont de diàleg als àmbits de la feina, de les famílies, de les relacions interpersonals, de l'entorn proper, de la ciència, l'art o la política; una mà estesa a la trobada amb tots els que busquen acostar-se a la veritat, promoure la dignitat de les persones i de la creació, fer el bé, crear bellesa.

Davant de situacions complexes i canvis accelerats, tenen validesa també avui les paraules de sant

Agustí: “Diuen que els temps són dolents, difícils. Visquem bé i els temps es tornaran bons. Nosaltres som els temps! Els temps són el que som nosaltres!” (*Serm.* 8, 8). Així, la primera renovació que busquem és la nostra mateixa, la de cadascú. Per acostar el món a Déu procurem en primer lloc nosaltres cercar-ne la proximitat: ser contemplatius a la vida quotidiana.

Passat, present i futur

A la celebració del centenari s'uneixen passat, present i futur; agraïment i esperança, petició de perdó i de gràcia. El Papa sant Joan Pau II, en acabar el jubileu de l'any 2000, animava a mirar al passat amb gratitud, viure el present amb entusiasme i encaminar-se al futur amb esperança: “*Duc in altum*” (Carta ap. *Novo Millennio Ineunte*, n. 1). Així mateix, el beat Àlvar, davant d'aniversaris de relleu especial,

proposava: “Gràcies, perdó, ajuda’m més”. Aquestes expressions poden servir d’inspiració per al centenari.

Serà un temps de gratitud:

reconeixement del do de Déu que suposen el carisma de l’Obra, la vida del nostre fundador i les múltiples gràcies rebudes aquests anys.

Agraïment a totes les persones que han maldat per donar vida a aquest esperit al seu propi ambient. I també a les persones i institucions que ens han acompanyat: pares i famílies dels fidels de l’Obra, homes i dones que van col·laborar amb sant Josepmaria, catòlics i no catòlics que han ajudat i ajuden generosament l’Opus Dei a tot el món. Desitgem tenir especialment presents tots els que van formar part en algun moment de la seva vida d’aquesta família en aquests primers cent anys, amb els quals ens uneix un vincle particular.

Juntament amb la gratitud, serà un temps de petició de perdó: per les limitacions personals i col·lectives, per les omissions i pel mal que cadascú de nosaltres hagi causat. La memòria del passat implica un redescobriment dels orígens i de l'essència del carisma, de l'originalitat i el valor. I també un aprofundiment en la història, en persones i moments concrets, amb els seus llums i ombres: la història – personal o institucional– forma part de la identitat.

Finalment, serà un temps d'esperança, amb confiança en la gràcia de Déu i l'actualitat i la força del carisma de l'Opus Dei per il·luminar les realitats més complexes, ara i en el futur. Confiem en el poder de l'Esperit Sant, no en les nostres forces. Ens preparem així també per al jubileu eclesial del 2025, el primer del tercer mil·lenni, que té com a tema “Pelegrins de

l'esperança" (Francesc, *Carta a Mons. R. Fisichella per al jubileu 2025*, 11 de febrer de 2022).

En aquest aprofundiment en el carisma hi ha una dimensió individual, de cada persona, però també n'hi ha una altra d'institucional, de cadascuna de les iniciatives molt diverses que els membres de l'Obra han anat suscitant amb la gràcia de Déu al llarg de les dècades. En pensar en aquestes darreres, la qüestió clau és que cadascuna aspiri a ser motor d'una significativa contribució cristiana al seu camp: educació, sanitat, pobresa, joventut, família, comunicació, etc., i per tant es desenvolupi amb magnanimitat, per continuar difonent l'Evangelí amb amplitud i profunditat. Que cadascuna de les persones involucrades en aquestes iniciatives pensi en el seu origen i vegi la manera de treure encara més

brillantor a les il·lusions professionals i apostòliques que li van donar vida, per seguir endavant amb renovat interès, per canviar d'orientació si les necessitats socials que li van donar origen haurien canviat o per tancar una etapa que permeti iniciar-ne una altra de més adequada a les demandes actuals de l'Església i de la societat.

Es tracta d'un exercici de comprensió de la pròpia identitat i història, de transparència i d'esforç per trobar una narrativa pròpia. Per assolir-lo, ens ajudarà comptar amb l'opinió de treballadors, antics alumnes, famílies beneficiades i també de l'entorn en què s'actua: escoltar les diverses percepcions i posar-se a disposició de tothom per col·laborar en les respostes a les necessitats de cada àmbit local.

Entre els més necessitats

La perspectiva de l'aniversari obre una nova possibilitat, diu el Pare, de **“per reconèixer l'amor de Déu en la nostra vida i portar-lo als altres, especialment als més necessitats”** (*Missatge*, 10-VI-2021).

Trobem el Crist a la Paraula revelada, als sagraments i també en els altres, especialment els pobres. Ens ho ha dit el Papa Francesc: “Som cridats a descobrir Crist en ells, a prestar-los la nostra veu en les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar-los i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells” (Exhort. ap. *Evangelii Gaudium*, n. 198). Sant Josepmaria solia recordar que en els pobres i en els malalts va trobar la força per tirar endavant l'Opus Dei, i que comptava amb la seva pregària com la més valuosa.

Sigui quina sigui la nostra situació, sempre tindrem al nostre voltant persones necessitades. L'amor que ens mou a la trobada està íntimament lligat amb el reconeixement que cadascú necessita de Déu i dels altres i amb el despreniment d'allò que ens tanca en interessos només personals. La pobresa ens recorda que en Déu i en les relacions interpersonals hi ha els nostres tresors, i que per poder portar una existència generosa i alegre cal que tots visquem despresos dels béns materials de manera real en l'actualitat d'una societat consumista. Aquesta experiència personal ens netejarà la mirada per descobrir l'altre, com deia sant Josepmaria: "Els pobres — deia aquell amic nostre— són el meu millor llibre espiritual i el motiu principal per a les meves pregàries. Em dolent ells, i Crist em dol amb ells. I, perquè em dol, comprenc que l'estimo i que els estimo" (*Solc*, 827).

A través de la feina –amb la nostra vida quotidiana– podem contribuir a estendre l'amor de Déu entre els qui més ho necessiten. El món de la família, el treball i les relacions socials necessiten testimonis de col·laboració, suport mutu i austeritat en benefici dels altres, germans nostres, d'acord amb una manera secular de seguir l'estil de Jesús. El nostre estil de vida és al nucli d'una evangelització creïble.

El desenvolupament sense precedents que ha assolit la humanitat en els àmbits de la tecnologia, l'economia i la comunicació ofereix una gran quantitat de recursos que ajuden a erradicar les desigualtats i alleujar les mancances amb què ens trobem: d'aliment, afecte, casa, feina, educació, drets, salut, llibertat... Percebem aquestes mancances com a negació de quelcom propi de la dignitat de la persona i d'un ordre

recte de la societat. Aquests reptes individuals i socials, globals i complexos, reclamen una nova “imaginació de la caritat” (Carta ap. *Novo Millennio Ineunte*, n. 50), que des de la proximitat amb el qui pateix contribueixi al desenvolupament integral de la persona, sent així expressió de la cura personal de Déu per cadascú.

El nostre fundador afirmava que “un home o una societat que no reaccionin davant les tribulacions o les injustícies, i que no s’esforci per alleujar-les, no són un home o una societat a la mesura de l’amor del Cor de Crist” (*És Crist que passa*, n. 167). També avui, a l’horitzó del centenari, se’ns ofereix “una ocasió especial per revitalitzar el servei als necessitats de manera personal o col·lectiva, prenent més consciència de la seva importància en el missatge de sant Josepmaria” (Intervenció del prelat de l’Opus Dei a la Jornada *Be to Care*,

29-IX-2022). Aquesta conferència del Pare ofereix elements valuosos per reflexionar sobre allò que comporta una nova imaginació de la caritat.

En aquests anys de preparació al centenari de l'Obra, cal preguntar-se per la dimensió social de la vocació cristiana, la vigència i l'abast de la Doctrina Social de l'Església, les conseqüències de la santificació del treball en la construcció d'una societat més humana i més cristiana. També ens podem interrogar sobre el possible llegat solidari d'aquest centenari com a expressió tangible de la gratitud que experimentem davant dels dons rebuts.

Déu fa noves totes les coses

(Apocalipsi 21, 5)

“Als més joves us tocarà un paper fonamental”, va afirmar el Pare en el missatge del 10 de juny de 2021. Són ells els qui portaran el missatge de sant Josepmaria els propers cent

anys. “Està tot fet i està tot per fer”, deia sant Josepmaria a vegades.

La joventut no és només una dada biològica. És un tret que es pot mantenir en el temps. “Per això no ens acovardim: encara que exteriorment ens anem consumint, interiorment ens renovellem cada dia més” (2 *Cor* 4, 16). Ens renova la gràcia de Déu, si ens hi obrim. I Déu renova el món, totes les coses, tots els ambients, amb la col·laboració dels cristians que volen ser ambaixadors de la seva misericòrdia.

Amb motiu dels 25 anys de l'Opus Dei, sant Josepmaria convidava a “una renovació de la fidelitat a la crida divina, per ser al mig del món sembradors d'alegria i pau” (*Carta de Nadal*, desembre de 1952). Ara, en acostar-se el centenari, podrem redescobrir la bellesa del carisma fundacional i pensar-lo, viure'l i transmetre'l amb fidelitat, creativitat

i alegria en les circumstàncies actuals de l'Església i del món, tant personalment com institucionalment. Responem així a la crida del Papa Francesc, que ens ha convocat des de l'inici del seu pontificat a “una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria” (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 1).

A la Mare de Déu, causa de la nostra alegria, i a sant Josep, model de fidelitat, confiem el camí del centenari.

[1] “Josemaria Escrivà de Balaguer va instituir a l'Opus Dei les *Assemblees regionals* o *Setmanes de treball* com a instrument de reflexió, participació i escolta dels membres de l'Obra. Des del primer moment van tenir caràcter consultiu i van ser una llera

perquè cadascú expressés la pròpia opinió sobre temes relacionats amb l'esperit i les maneres de difusió de l'Opus Dei a tot el món” (José Luis González Gullón, “Les setmanes de treball a els anys fundacionals”, *Studia et Documenta* 17, 2023, p. 268).

[2] *Studia et Documenta* núm. 17 (2023): 279-351.

[3] Josemaría Escrivá de Balaguer, *Cartas (II)*, Rialp (2022): *Carta núm. 6.*

[4] Josemaría Escrivá de Balaguer, *Cartas (I)*, Rialp (2020): *Carta núm. 4.*

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/document-cami-
cap-al-centenari/](https://opusdei.org/ca/article/document-cami-cap-al-centenari/) (26/03/2025)